

Рибата се издигнала над водата и тжкмо в това време прелетяла над Монча една голяма с черна и бяла перошина птица, която го сграбчила с човката си, метнала го на гърба си и отлетяла високо вжв вжздуха.

„Сега имам крила, сега мога да хвжркам! Ура!“ извика Мончо.

И птицата хвжркала сѐ по-високо и по-високо, а слжнцето се наваяло се по-низко и по-низко.

Край тях се мернала една жена с джлги, черни дрехи. Това била Нощта, която се спущала кжм земята. Те летяли сѐ по-високо и по-високо, кжм луната и малките звезди.

„Добжр вечер, Мончо, кжде така?“ запитали малките звезди. „Кжсно е вече; отдавна трябваше да спиш.“

„Не искам да спя; искам да летя сѐ по-високо и по-високо, чак до небето. Искам да видя, как слжнцето ще се покаже от другата страна“.

Тогава звездите се изсмяли, и птицата казала:

„Момченце, аз не мога да хвжркам чак до небето. По-добре лети с облака!“

„Тогава с облака ще летя; хайде-е!“

Долетял един голям чер облак и пригжрнал нежно малкото момченце. И току почнали да летят—Мончо усетил, че на бузите му капнали няколко капки, няколко големи, горещи капки.

„Тези капки приличат на мамините сжлзи“, казал нажалено Мончо.

„Да, момченце,“ отговорил облака, „тези капки са сжлзи от твоята майка. Преди малко минах край нея, и тя плачеше. Аз взех няколко от нейните сжлзи. Обжрши ги; скоро ще стигнем на небето, а там трябва да имаш чисто лице.“

Малкото момченце почнало да плаче и охка:

„Не искам да отивам на небето; не искам да гледам слжнцето! Искам да се вжрна у дома, при мама!“

Щом Мончо изговорил това, облака почнал да се спуща сѐ по-низко и по-низко и отеднаж — бух! Мончо се намерил в гжстия лещак в градината. А пред лещака стояла майка му, разгржщала клонките и викала: „Ето го, ето го; ето го, нашия Мончо!“

И тжкмо в това време слжнцето се подавало и от сжрце се смеело.